

La Federació Catalana de Futbol “és la federació esportiva més antiga de tot l'Estat espanyol, ja que va ser creada l'any 1900 per un grup d'equips catalans de futbol que desitjaven poder celebrar competicions.” Aquesta institució, com tantes altres dins de la societat civil catalana, va néixer de resultes del tarannà i la iniciativa col·lectiva per tal de resoldre les incidències i els reptes que els canvis de la societat imposaven: “La societat catalana es caracteritza per l'interès i l'empenta que té per donar resposta als problemes que es plantegen i per fer-ho, a més a més, de manera privada, és a dir, al marge de les institucions públiques, a fi i efecte que aquestes institucions autònomes puguin conservar la seva independència en tot moment.”

El camí recorregut per la Federació Catalana de Futbol ha estat llarg i ple d'obstacles durant el seu segle i escaig d'història. Actualment, “aplega més de 1.800 clubs de futbol catalans, la qual cosa representa un volum de 2.600 partits per setmana i una implicació activa de 300.000 persones, sense comptar-hi els espectadors. D'altra banda, un cop els partits han finalitzat, comença la tasca dels setanta advocats de la Federació, que s'encarreguen de dilluns a dimecres de processar les actes dels partits i de resoldre totes les incidències que s'hi hagin pogut produir.” La quantitat d'esportistes involucrats, “100.000 llicències, sense comptar les de futbol escolar, agrupats en 5.000 equips”, és tanta que fins i tot “comptem amb una mutualitat pròpia que s'encarrega de tractar les lesions i afecions dels nostres federats i que està encapçalada per figures de la medicina amb tant de prestigi i reconeixement com Ramon Cugat, ambaixador de la Federació arreu del món.”

Després de conèixer les xifres anteriors, ens preguntem per què un esport com aquest pot aixecar tanta expectació i passió per part dels seus afeccionats, per què té molts més seguidors que altres esports o si s'incrementarà aquest nombre en els propers anys o, al contrari, el nombre d'entusiastes s'estabilitzarà o minvarà. La resposta de la Federació a totes aquestes preguntes és una de sola: “El futbol és un esport que aconseguix moure les masses perquè commou les inquietuds individuals dels seguidors. El futbol està envoltat de controvèrsia, perquè per a uns és un esport estimat i practicat i, per a altres, és un esport majoritari que minoritza la resta. En aquest sentit, ens podem demanar quins trets el fan tan atractiu perquè hagi esdevingut l'esport preferit a Europa i l'Amèrica del Sud, quan, a diferència d'altres disciplines, és imprescindible que hi hagi un espai condicionat —un camp de futbol— per practicar-lo. Les respostes a aquesta pregunta podrien ser diverses” —l'ingredient emocional que té aquest esport, el conjunt tan variat i complet de qualitats físiques i psíquiques que han de reunir els seus jugadors, etc.—, “però és indiscutible que el futbol va arrelar de seguida en el cor dels catalans. Pensem, per exemple, en els pobles més petits del país durant el període de la postguerra més dura. Moltes vegades no tenien ni locals socials, ni cinemes, ni teatres, però en tots hi havia un camp de futbol.”

El gran nombre de seguidors que té aquest esport comporta, però, un efecte contrari a la seva propagació: “Hi ha un percentatge molt elevat de nens que s'inicien en el futbol. Tot i així, s'ha de dir que, depenent

dels educadors, hi ha una certa tendència a desviar-los cap a altres esports que tenen uns índexs d'acceptació menors. No obstant això, en qualsevol cas, el que s'ha de reconèixer és que, a diferència del que passa en altres esports, els jugadors de futbol solen practicar-ne d'altres simultàniament, la qual cosa és molt positiva.”

Al mateix temps, en el nostre país, aquest esport viu immers en una sèrie de contradiccions: “En primer lloc, hi ha un dèficit d'àrbitres per la falta de reconeixement social generalitzat que hi ha envers aquest esportista indispensable. Hauríem d'entendre i tenir més respecte per les errades arbitrals, ja que, al cap i a la fi, són humanes. En segon lloc, s'hauria de fomentar la construcció d'estadis amb un aforament més gran a les poblacions mitjanes del país. Un s'adona de la grandesa i amplitud del nostre país en el moment de recórrer-lo. I també de la manca d'infraestructures i de les paradoxes existents. A Barcelona hi ha dos dels pocs estadis europeus que tenen la distinció de cinc estrelles, mentre que a la resta del país no hi ha estadis que depassin una capacitat per a 20.000 persones, la qual cosa obliga que els partits de la selecció catalana s'hagin de disputar a la capital.” De fet, aconseguir que la selecció catalana pugui disputar partits amistosos —en l'actualitat— i oficials —en el futur— és la gran fita d'aquesta entitat: “La data del 18 de maig de 2002, quan es disputà un partit amistós amb la selecció brasilera, va ser històrica per al país, perquè 150 cadenes de televisió d'arreu del món van difondre l'essència de Catalunya com a país, cosa que ni tan sols els Jocs Olímpics de 1992 havien aconseguit, ja que s'havien centrat en la imatge de Barcelona com a capital del sud d'Europa.” En aquests moments, la tasca de la Federació Catalana de Futbol és “establir les bases organitzatives de la selecció catalana absoluta perquè tot estigui a punt per a la incorporació a les competicions internacionals quan es doni el vist-i-plau per poder jugar com a selecció independent. Això comporta no només treballar en l'àmbit de l'absoluta, sinó també en les divisions inferiors i en les seleccions comarcals. Tot aquest treball està coordinat per Àngel Pitxi Alonso, que entrena la selecció absoluta i supervisa el treball i l'evolució dels entrenadors i les seleccions relatives.”

Aquesta tasca de formar equip i fer país ben poc té a veure, en opinió de Jaume Roura, president de la Federació, amb la política dels dos grans clubs de Catalunya que tan poc promocionen en l'actualitat el planter: “Hem de fer entendre tant al Barça com a l'Espanyol que haurien de canviar el seu tarannà pel que fa a la política de fitxatges. Les quantitats de fitxa que es paguen als jugadors d'elit actualment són abusives. Aquests diners haurien de ser invertits, en part, en les divisions inferiors i en la base per formar un planter que donés un sentit més humanitari, equitatiu, patriòtic i popular a l'esport. El futbol, en la seva dimensió esportiva, està acompanyat d'un objectiu social, perquè col·labora en la formació dels homes i les dones del demà. A més, el futbol aporta esperança als col·lectius menys afavorits socialment. És per tot això que s'hauria d'intentar que els jugadors catalans, de casa, poguessin arribar a jugar i triomfar en els primers equips.”

“El futbol, en la seva dimensió esportiva, està acompanyat d’un objectiu social, perquè col·labora en la formació dels homes i de les dones del demà”

Jaume Roura Calls - Barcelona